

Socialismul și cultura

Glorioasa aniversare a marelui nostru partid comunist, pe care o va celebra, în primăvara acestui an, întreaga suflare românească, este prilej de cinstire a înaintașilor și, totodată, bilanț al uriașelor înfăptuiri pe calea emancipării muncii, a revoluției și construcției socialiste.

Socialismul, ca teorie și practică revoluționară, este moștenitorul a tot ce a creat mai valoros cultura omenirii. Faptul că socialismul este „ruptură radicală cu trecutul” (Marx), nu exclude ci implică, în mod dialectic, valorificarea și continua dezvoltare a culturii, înflorirea acesteia.

Epocile de înflorire a unor țări sau a unor întregi regiuni sînt și epocile de eflorescență a culturii. Stau mărturie, în acest sens, și „secolul lui Pericle”, și Renașterea, și oricare alte mari civilizații europene ori extraeuropene.

Raporturile dintre socialism și cultură sînt subsumate organic concepției științifice a partidului clasei muncitoare, strategiei înaintării întregii societăți spre comunism.

Îngemănarea dintre socialism și cultură este o permanență, așa cum o permanență este apartenența culturii la socialism.

Încă în perioada eroicelor bătălii de clasă ale proletariatului, ridicate pe o nouă treaptă de Congresul din mai 1921, ale cărui idei au influențat rodnic și cultura românească, orientînd-o spre umanism și democrație, împotriva iraționalismului, în acea perioadă, deci, scriitorul comunist Al. Sahia, adresîndu-se colegilor săi scriitori, spunea : „Cărți, de cărți au nevoie muncitorii, cărți pentru ei și pentru voi !”

Lupta, istoria partidului, în strînsă legătură cu viața și istoria poporului, reprezintă o temă fundamentală a creației artistice și literare. Sub steagul partidului, revoluția noastră a asigurat, de-a lungul celor aproape patru decenii de construcție socia-

lista, condițiile esențiale ale afirmării umanismului în practică, desființarea exploatării omului de către om, generalizarea relațiilor de producție socialiste, afirmarea democrației socialiste, promovarea principiilor de viață și muncă ale eticii și echității comuniste.

Istoricul Congres al IX-lea, moment de referință în dezvoltarea socialismului românesc, înlăturând urmările nefaste ale dogmatismului, stabilind cu deosebită limpezime criteriile revoluționare ale valorificării moștenirii culturale naționale și misiunea culturii în contextul edificării socialismului multilateral dezvoltat, a așezat cultura în adevăratele ei dimensiuni, a produs acel climat, caracterizat prin libertate de creație, angajare și responsabilitate, care este sursa tuturor succeselor culturii noastre noi.

Cînd, la adunarea generală a oamenilor muncii de la Uzinele „23 August”, tovarășul NICOLAE CEAUȘESCU, secretarul general al partidului, președintele republicii, ne chema, pe toți, să punem în valoare propria inteligență, inteligența românească, a muncitorilor, a țăranilor, a intelectualilor, acesta nu era un îndemn la izolare, la autarhie, ci o fierbinte chemare care situează inteligența, în modul cel mai exact, în propria ei imanență, adică pe terenul fertilității, al afirmării plene a capacităților creatoare ale personalității umane, țelul de ultimă instanță, însăși rațiunea de a fi a socialismului și comunismului.

Acestui țel îi slujește și marele festival al muncii și creației libere, „Cîntarea României”, în cîmpul căruia creația cultă găsește noi posibilități de ecloziune, iar oamenii muncii devin, fiecare, indiferent de profesiune, producători și de cultură.

Dealtfel, încă de la începuturile sale, socialismul științific s-a dovedit a fi suma inteligenței umane, a binelui și frumosului. Nu este, așadar, de mirare, că, în lupta ideologică, cei mai buni oameni de cultură s-au situat, de-a lungul vremurilor, de partea democrației, a umanismului, a eliberării sociale și naționale. După cum, unanimitatea oamenilor de cultură în jurul partidului clasei muncitoare, în jurul tovarășului NICOLAE CEAUȘESCU, este dovada elocventă că ei au o clară înțelegere a intereselor fundamentale ale națiunii, cultura fiind o dimensiune esențială a conștiinței naționale.

Se poate spune, fără teamă de exagerare, că socialismul și comunismul, fiind adevăratul umanism, se află cu acesta și cu creația culturală în raporturi de sinonimie.

Așa cum socialismul și democrația sînt de nedespărțit, tot așa sînt, de nedespărțit, socialismul și cultura.

„T”